



Fénysugár

Evangeliumi hitebrazító és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőgyelet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Mennyi a tied?

Angyalok kívántak sóvárogva betekinteni abba, ami most minden, az evangéliumtól megérintett lélek előtt tárva-nyitva áll. (I. Pét. 1: 12.) Mit jelent ez? Különbek lettünk az angyaloknál? Semmiesetre. Az, hogy sok mutattatik meg, még nem tesz különbbé. Láttam én már elbukni embereket, dacára annak, hogy konferenciákra jártak, Bibliát s Fénysugarat olvastak, s az Igéret földjének gránátalmáiban gyönyörködtek. — Oh ez roppant nagy fájdalom!

Amit látunk, az még nem a mienk. Az Igéret földjének határánál állva, így szól az Ur Józsuéhoz: „Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam . . .” Ez a feltétele a lelki Kanaán elfoglalásának ma is. Nem elég a Nébó hegyéről szemekkel megcirógatni mindent. Talpunk alá kell vennünk minden kijelentést, minden bibliai igazságot, azon kell felállnunk, hogy az hordjon mindenestől minket. Valaki azt mondta: „Amennyi a hit, annyi a tapasztalat.” A hit megromlik, ha nem gyakoroljuk. A gyakorlat gyümölcse a tapasztalat. Amennyi a tapasztalat, annyit jártunk be valóban az Igéret földjéből. Amennyit bejártunk, annyit hódítottunk, amennyit hódítottunk, annyi a mienk. Ne hozzon zavarba, hogy mindig csak egy talpatatnyi hely az, amin lábunkat megvetjük. Talpatatnyi helyekből tevődik össze az országé és annak minden gazdagsága. Az Igéret földjének meghódításához nemcsak a napi csendes óra, meg az egyesületi lap olvasása szükséges, hanem az, hogy jól helyére akaszd a ku'csot, ne tőrj meg magadban társad ellen egyetlen szeretetlen gondolatot s egy ismeretet sem, amelyet nem gyakorolsz.

Mily sokan vannak, akik nagy sebbel-lobbal felkerekednek Egyiptomból, az ember azt gondolná meg sem állnak a Kanaán kellős közepéig s — felköltöznek a Nébó hegyére! Onnét nézegetnek, cikkeznek, szavalnak, de az Igéret földjébe be nem hatolnak. Ha úgy látod, hogy eddig a Nébó hegyén laktál, ne maradj ott tovább! Miért vesztegelnél egy büntetésbe, mely egykor Mózesre, de ma már senkire nincsen kiszabva? Inkább újjongj, hogy nemcsak láthatod, hanem ez évben is benne járhatsz az Igéret földjében. És amit bejársz, az mind a tied.

G. A.

Ki nem fogyó olaj.

Kröker.

Ha szíved korsajából
Nem folyna már olaj,
Nézz szét a nagy világban,
Sok ott a bú, a baj.
Keress egy fáradt lelket,
Vedd jól szivedre őt,
S hordozd imádkozással
Az égi trón előtt.

Csak Isten tölti majd meg
Üressé vált szíved,
S az elfogyott olaj majd
Ujólag megered.
Szolgálni új erőt nyersz
E búsvilágban így,
Hogy így megáldva, áldást
Sok fáradt szívbe vígy.

E boldogító titkot
Oh halld és értsd te meg,
Hogy áldozatra kész sziv
Szegénnyé nem lehet;
Mert Isten új erővel
Kész őt megtölteni,
Ha ő is kész sokaknak
Szomját enyhíteni.

Ford.: Vargha Gyuláné.

Az ezüst.

Gyermekkorom emléke egy felvidéki nyaralásunk, amikor ellátogattunk az ott levő ezüstbányába, a zúzóba, mosóba kohóba, végül a gyárba.

A bánya belseje sötét, komor volt. A zúzó irtózatos zajával félelmetes. A mosó? Az szép volt, amint a víz elválasztotta az ezüst-, a réz-, az ólom- és az ón-szemcséket egymástól. A kohó nagyon mély benyomást tett reám. Az izzó tégelyben megláttam az előbb még szürke port, fehér, folyékony, engedékeny állapotában. Különféle alakban, a választóvíztől ragyogóvá téve láttam viszont a gyárban az ezüstöt.

Sok, sok év múlt el. Nem gondoltam az ezüstre soha. Most, hogy az Űré vagyok, eszembejutott minden. Kapcsolatot láttam, az én lelki életem és az ezüst vándorlása közt, a bányától a gyárig. — Igen, az életem olyan sötét, vígasztalhatatlan volt, mint a bánya belseje. Tele bünnel, csúnya bűnökkel. Az Ur zúzott, zúzott, de nem akartam összetörni. Sok sebet kaptam. Az Űr végtelen irgalommal, kegyelemmel mosta sebeimet. Elvitt a kohóba is. Végre lágy, engedékeny lettem. Megtértem. Az Űr szent Vére volt a választóvíz, mely tisztára mosott a bűntől. És most nagyon, nagyon boldog vagyok, amilyenek mindazok, akiknek a szívében az Űr Jézus lakik.

Sz. P. d. t.

Nem szabad meginogni.

Egyik összejövétel után egy anya ment oda a lelkészhez és elpanaszolta neki, mennyi bánatot okoz neki engedetlen fia.

„Reábízta őt már az Űrra teljes szívéből?” kérdezte a lelkész.

„Kezdetből fogva imádkoztam érte” zokogott az anya.

„Talán jó volna, hogyha most együtt teljes hittel még egyszer átadnánk Istennek, reabíznánk őt az Űr vezetésére és megkérnénk Őt, mentse meg minden áron.”

Az anya nagyon szívesen fogadta az indítványt és a hittel teljes ima felszállt a mindenható Istenhez. Néhány nappal később korán reggel nagyon izgatottan jött az anya a lelkészhez és azt mondta:

„Most mindennek, mindennek vége. Ma éjjel elment a fiam. Reggel csak egy cédulát találtam az asztalon ezekkel a szavakkal: „Isten veled, anyám; tengerre megyek.”

Nagy volt a szomorúság. „Mi teljesen reábiztunk őt Istenre,” mondta végül a lelkész. „Most sem inoghatunk meg. Az ifjú Isten kezében van.” Újból imádkoztak, az Úr ígéreteire hivatkoztak és megerősödtek a bizalomban.

Alig telt el három hét, mikor az anya egyik este erőteljes gyorslépteket hallott a keskenylépcsőn. „Fiam, fiam!” kiáltotta. „Lehetséges?”

Ő volt. A hajó, amelyen könnyelműen és engedetlenül elmene-kült, hajótörést szenvedett. Órák hosszáig vetődött a fiú nagy halál-félelemben a vad hullámokon. Ekkor találkozása volt Istennel. Az erősebb legyőzte az erőset. A tékozló fiú új emberként tért haza anyjához és anyjának Istenéhez.

✦ A BIBLIA NŐALAKJAI ✦

A teremtés története, ami a felséges Igével kezdődik: „Legyen világosság: és lőn világosság” a következő Igékkal végződik: „Teremtünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”.

„Formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké”. I. Móz. 2:7.

„És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe”. I. Móz. 2:15.

Az ember rendeltetése a teremtés óta meg volt határozva, amelyet az Úr Jézus olyan szépen mond: Máté 5:48 ban: „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes”.

Isten megsajnálta az embert és mondá: „Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt”. I. Móz. 2:18.

„És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, amelyet kivett vala az emberből, asszonyá és vivé az em-

berhez és monda az ember: Ez már csontomból való csont és testemből való test, ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett”. I. Móz. 2:22—23.

A műveletlen népek az asszonyt alacsonyrendű lénynek tekintették, azt gondolták, hogy a nő csak rabszolgája a férfinak. Még ma is ez a nézet a keleti népek között, de a Biblia második oldala már tiszteletet és becsülést kíván adni a nőnek, amikor a férfi mellé segítőtárs gyanánt állítja. Hogy milyen hatást gyakorolt ez a zsidó nép életére, azt látni fogjuk a Biblia nőalakjainak történetéből.

„Elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját és ragaszkodik feleségéhez”. I. Móz. 2:24.

Nem a nő az, akinek el kell hagyni a szüleit, akit eladnak, hogy rabszolgája legyen egy férjnek, akinek a kegyét és rendelkezését lesi. Nem! — az ifjú az, aki az atyai hajlékot elhagyja, hogy az asszonnyal, akit választott, egy legyen. És mint az Úr mondta, „amit Isten egybeszerkesztett, azt ember ne válassza el”.

*

Éva.

Képzeld el a kigyót, amint a tiltott fa ágai körül csavarodik. Megkérdezi Évát, hogy Isten „csakugyan” megtiltotta-e, hogy a kert fáiról egyenek? Az asszony ismétli a tilalmat, de a kigyó igyekszik őt rábeszélni: „Bizony nem haltok meg, hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek és olyanok lesztek, mint Isten, jónak és gonosznak tudói”. I. Móz. 3:4—5.

A nő szívében bizalmatlanság ébredt teremtője ellen és közben ránevetett a pompás gyümölcs. „Szakasztá azért annak gyümölcséből és evék és ada vele levő férjének is és az is evék”. I. Móz. 3:6.

És következett a szégyen, a menetetőzés és az ítélet.

Mégegyszer megjelenik az első asszony, nem mint feleség, hanem mint Éva, az emberiség anyja, ahogy Ádám nevezte, miután elhangzott az ítélet: „Fájdalommal szülsz magzatokat“. De ő is megtapasztalta, amit az Úr Jézus ezekben a szavakban mond: „Az asszony . . . mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra“. Ján. 16:21. Ezt az örömet fejezi ki Éva, amikor elsőszülött gyermekét Kainnak nevezi: „Nyertem férfiat Istentől“. Egy férfit! — férfit, aki, testvérgyilkos lett! Ki tudná leírni Éva fájdalmait, amikor egyszerre elvesztette két fiát és Ábel holt teteme mellett a bűnt megátkozta?

Harmadik fiának Séth nevet adta „mert adott úgymond, én nekem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain“. 1. Móz. 4:26.

Mennyi anyai öröm és anyai fájdalom van, ebben a rövid történetben.

Dr. F. M. d. t.

Döntő pillanatok.

Napoleon azt mondta: A legtöbb ütközet sikere öt perc alatt dől el. Ha kellő pillanatban az alkalmas csapatot a döntő helyre küldik, akkor a siker bizonyos. Ha elmulasztják ezt a pillanatot, akkor minden elveszett. Így vannak az életünkben is ilyen döntő pillanatok, amelyekről kezdve azután az életünkben is vagy felfelé, vagy lefelé megy minden. Játszunk a pillanatokkal, az alkalmakkal, amikor jól tehetnénk, vagy fontos elhatározásokra juthatnánk, elhalasztjuk és azt gondoljuk: „Majd legközelebb, lesz még rá más alkalom is.“ Nem, az nem jön többé vissza. Lesznek ugyan más alkalmak arra, hogy jól cselekedjél, de az a lehetőség, amit ma elmulasztottál,

nem jön többé sohasem vissza. Ami elmúlt, annak vége egyszer és mindenkorra, úgy ahogy a folyó vize, amely egyszer elhaladt melletted, nem jő többé vissza. Talán ma jön számodra a döntő pillanat. Vannak pillanatok, amelyekről az örökkévalóság függ.

Valami, ami egészen bizonyos.

A stuttgarti hercegi kastélyban volt egyszer meghíva az öreg Flattich lelkész. A kinézése nagyon parasztos volt és ezért a szomszédja, egy miniszter, azt gondolta, hogy egy kicsit tréfálkozik majd vele: „Lelkész úr, ön tudós ember. Nem tudna nekem valami bizonyosat mondani arra vonatkozólag, hogy mi lesz az emberrel a halála után? Egy lelkész sem tudott nekem még erről felvilágosítást adni.“ Ekkor Flattich lelkész szemébe nézett a szomszédjának és így szólt: „Kegyelmes uram, mit gondol, ha meghal a túlvilágon is miniszter lesz-e?“ „Nem, természetesen az meg fog szünni a túlvilágon.“ „Ugy“, felelt Flattich, „akkor már valamit tud egészen bizonyosan a túlvilágra vonatkozólag. És most gondolkozzék Kegyelmes uram azon, hogy mi lesz akkor, ha már nem lesz miniszter.“ A miniszternek hirtelen nagyon kellett köhögnie és zavarában többször megtörölte szalvétájával a száját. A herceg azonban, aki csendesesen végighallgatta a beszélgetést, így szólt: „Nem megmondtam, hogy ne kezdjete ki a lelkésszel, mert ti húzzátok a rövidebbet.“

Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat, akik előfizetésüket eddig nem újították meg, hogy azt minél előbb megtegyék, mert a legközelebbi számot már csak azoknak küldhetjük meg, akik 1929-re is előfizettek.

A lelkiismeret.

Mi a világ pompája, minden szórakozása ahhoz a békességhez képest, amit a jó lelkiismeret ad! A jó lelkiismeret olyan, mint a jó illat, eláraszt minden, ami a közelébe jut, anélkül, hogy a forrás kiapadna. Jó lelkiismeret nélkül olyanok az örömök, mint a fénysugarak, amelyek a fájó szemet érik, mint a zenei hang, amely a süket fülbe jut, vagy mint a bor a lázas betegnek.

A jó lelkiismeret Istentől adotti békesség, amely minden értelmet felülmúl. Boldog az ember, aki Istennel közösségben töltött nap után nyugodt lelkiismerettel hajthatja nyugalomra fejét.

Menekül Isten elől.

Egy lelkész meglátogatott egy családot. A leány hirtelen eltűnt, nem akart hallani Istentől és az iteletről. Amikor a lelkész elment, megkérdezte a leány az édesanyját, hogy a lelkész úr kérdezte-e, hogy hol van? „Igen” — mondta az édesanyja — „és hagyott is itt valamit a számodra”. A leány elolvasta a Bibliából azt a részt, amit a lelkész kijelölt a számára: „Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is, az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak.” (Péld. 28:1.)

Áz ige mélyen érintette. Felkereste a lelkészt és megmondta neki, hogy az ige milyen hatással volt rá. És megtalálta a békességet a keresztről érte aláfolyt vérben.

Érte.

Egy ismert lelkész megkérdezett egy falusi asszonyt, hogy ismeri-e az Úr Jézust és milyen álláspontot foglal el az Úrral szemben. „Beszélni nem tudok Róla” mondta az asszony, „de az életemet adnám érte.”

Dr. Zwemer előadása a mohammedán misszióról az 1928. évi Blankenburg-i konferencián.

(2) (Kivonalos ismertetés.)

Isten szereti a mohammedánokat, mert az Ő első parancsát megtartották. A mohammedán templomokban nincsenek bálványok. Minarettjeikből naponta ötször kiáltják szét: Csak egy az Isten! Az egy Istenben való erős hitük szinte szemrehányás számunkra. Vannak keresztyén iskolák, melyekben ma már semmiféle hittételt nem tanítanak; a mohammedánok ellenben első leckeéknél tanítják iskoláikban: Egy az igaz Isten! Napilapjaink ritkán említik az Isten nevét; a mohammedánoknál ott van minden oldalon.

Hiszem, hogy Isten szereti a mohammedánokat, mert nem hagyta őket Róla szóló bizonyságok nélkül saját vallásuk keretén belül. A Kórában 130-szor halljuk Jézus nevének vagy tanításának említését. Egy mohammedán, aki megtért és Krisztust elfogadta, azt mondta: „Krisztust elsősorban a Kórában általam találtam meg. Ott tudtam meg, hogy minden ember bűnös, hogy Jézus sohasem tett bűnt s hogy ha többet akarok tudni Jézusról, akkor az evangéliumokat kell megszereznem.” Van néhány szertartásuk is, amely Krisztusra mutat rá. Az újszülött gyermekért heted napon áldozatot mutatnak be. Ekkor az imádság így hangzik: „Fogadd el, óh Isten, ezt a bárányt gyermekem helyett és vérét gyermekem vére helyett!” Az áldozati bárányt csontját nem szabad megtörni.

Szereti Isten a mohammedánokat mert elébök jön, mint az Atya a tékozló fiú elé. Ha Krisztus a fő, akkor a misszionáriusok Jézus Krisztusnak lábai, amelyek előre sietnek, hogy Őt vigyék az elveszett lelkeknek. A hírmondók lábai azért oly kedvesek, mert azok Krisztus lábai.

Az első mohammedán misszio-

nárius Raimundus Lullus volt a tizenharmadik században. Martin Henrik fordította le az újtestamentumot három mohammedán nyelvre. Az örmény egyház a mohammedánoktól szenved legtöbbet és mégis szereti ez az egyház a mohammedánokat. Egy örmény lekipásztort a háború alatt feleségével együtt Aleppoba száműztek. Egy barlangban kellett meghúzódnuk. Itt hozta világra az asszony az ő elsőszülött fiát. Ugy gondolták, hogy a legigazabb bosszú, amivel a törökökön megbosszulhatják magukat, az lesz, ha az elsőszülöttet Istennek szentelik, hogy később misszionárius legyen a törökök között. Ismerek egy fiatal lányt, atyja és anyja lemészároltattak. Most Amerikában képezte magát, hogy később, mint misszionáriusnő küldésük vissza a törökök közé.

Isten szereti a mohammedánokat, mert felkeltek, hogy elmenjenek az Ő Atyjukhoz. A példázatban a legerősebb bizonyították Isten szeretete mellett a fiúnak e nyilatkozata: „Felkelvén elmegyek az én Atyámhoz.“ Ha egy gyilkos a tömlőből kikerülve első útját az édesanyjához veszi, úgy az bizonyíték amellett, hogy az édesanya a fiút még szereti. Idevaló eljövetelem előtt nem sokkal egy mohammedánt kereszteltem Kairóban. Mint arab, részt vett a háborúban. Mikor megkérdeztem, hogy jutott el a keresztyén igazságokkal való foglalkozásra, így felelt: „Egy éjjel ütközetben voltunk, öltük egymást mintahogy a juhokat szokás; azt mondták, ez szent háború, annyit kell ölnünk, amennyit csak tudunk. Ekkor azt mondtam: Óh Isten, ha ez vallás, akkor nem kérek belőle, olyan vallásra szeretnék szert tenni, amely szeretetet tanít s aztán találtam egy Bibliát s benne megtaláltam Krisztust.“

Egyszer Medina közelében, ahol egyébként keresztyének nem szabad

partra lépni, egy mohammedán nagyon szívesen fogadott bennünket. Nagyon jól ismerte az újtestamentumot és elbeszélte, hogy Máté 28. alapján sajátmagát megkeresztelte és önmagának a György nevet adta. Az egész háború alatt folyton küldtük neki a Bibliákat és egyéb keresztyén iratokat, melyeket ő szorgalmasan terjesztett.

A mohammedánok közt való munka sok éven át szinte teljesen hiábavalónak tetszett, de a Bibliatársulatok az egész mohammedán világban elterjesztették a bibliai iratokat és az lge hat. Van azonban még jobb magvetés is, mint a Bibliák. Jézus azt mondja: „A jó mag az Isten országának a fiai“. Máté 13. 39. Alig tudom könnyeimet visszatartani, ha azoknak nagy sokaságára gondolok, akik különböző mohammedán országokban Krisztusért meghaltak. A magvetés megtörtént, most küldjétek aratókat, mert a mezők aratásra éretten fehérlenek! Olvassatok könyveket a mohammedán misszióról és imádkozzatok érte! Törökország nagy forrongáson megy keresztül. A régi vallás nem kell többé és új után éheznek. Nem akarjuk a Krisztust vinni nekik? Nem vagytok készek e célból gyermekeiteket Néki szentelni? Ha anyám nem ajánlott volna fel Őneki, nem hiszem, hogy valaha is a mohammedánokhoz jöttem volna.

A háború előtt is, meg alatta is nagy földrengések voltak mohammedán területeken, azután a mi diplomáciánk a háború viharait hozta e területek fölé és azután kitört az üldözés az örmény egyház ellen. De Isten nem volt a földrengésben, nem volt a viharban, nem volt a tűzben. Ám a tűz után jött egy halk és szelíd hang. Készek vagyunk-e munkába állani, hogy vigyük nekik az evangéliumot? Óh jöjjetek, dolgozzatok, szeressétek a mohammedánokat és imádkozzatok értük!!!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jan. 16. Luk. 7: 11—17. Józs. 6: 11—19. Az engedelmes nép előtt leomlanak az akadályok. Jérikhó falai ledőlnek s akadály nélkül mehet be Izráel népe a városba. Ez Isten ígérete. De új parancsot is kap a nép. A városban található kincsek nem lehetnek szabad prédává, az Úrnak kell őket szentelni. Jaj annak a népnek, amely az Úr országában végzett munkában a maga hasznát nézi és keresi. Csak önzetlen, minden anyagi vágytól ment szíveket és kezeket használhat föl az Úr a maga szolgálatában.

Jan. 17. Luk. 7: 36—50. Józs. 6: 20—26. Amit Isten ígért, azt be is teljesíti. Minden úgy történt, amint előre megmondotta. Jérikhó falai ledőltek, Izráel népe diadalmasan vonult be a városba, amelyet fölgyújtott, csak azokat a dolgokat hagyva sértetlenül, amelyeket Isten a maga számára kiválasztott. Ráháb és egész házanépe megszabadult, míg a város többi lakóinak el kellett pusztulnia. Idáig nemcsak az Úr tartotta meg ígését, hanem a nép is engedelmes volt. Valjon az marad-e mindig végig minden egyes tagja?

Jan. 18. Luk. 8: 1—18. Józs. 7: 1—15. Fájdalom, a leghívebb seregbe is becsúszhat egy-egy áruló. Az Úr Jézus kicsiny tanítvány-seregében is akadt Júdás, s a honfoglalás Izráel seregében is akadt Akán. De az Úr nem tűri a foltot a maga népén, el kell annak onnét tisztulnia. S hogy a nép észrevegye a foltot, az Úr rájuk helyezi fenyítő kezét, s elfordítja tőlük orcáját. S ahol az Úr arca nem jár elől, ott nincs győzelem. Eddig győzelmes volt a hadjárát, s Izráel népe azt hiszi, hogy ezután is így lesz, s nem is érdemes a kis Ai ellen nagy seregnek menni. De meg kell tapasztalnia, hogy a győzelmet eddig is az Úr adta, s ha most megvonja tőlük a segítséget, annak komoly oka van.

Jan. 19. Luk. 8: 19—25. Zsolt. 122. Szereted-e te így a te városodat, a te házádat, mint ahogy az ó-testamentomi zsidó nép a magáét? Meglátod-e szépségeit, Istenről nyert gazdagságát? De látod-e egyúttal a sok bajt, szenvedést, szegényt is, amelyet bűnével szerzett magának? S könyörögsz-e néped békelességeért, melyet csak bűnbánat és megalazkodás útján érhet el? Hozzájárulsz-e a magad életével, hogy ez minél hamarabb bekövetkezzék?

Jan. 20. Ján. 2: 1—11. Róm. 12: 7—16. Ján. 1: 43—51. I. Kor. 2: 6—16. Istennek

szeretele mindenki számára elkészítette a legdrágább lelki kincseket: a váltságot, a bűnbocsánatot, az örök üdvösséget. De nem mindenkinek van szeme, hogy ezt meglássa, füle, hogy meghallja. Csak akik Istent szeretik, azoknak szemei nyílnak meg Isten gazdag ajándékainak meglátására, azoknak fülei képesek megérteni Isten Lelkének kijelentését, amellyel reámutat ezekre az ajándékokra. Akik nem akarnak a Szent-Lélek munkája által lelki emberré lenni, azok előtt ezek a lelki kincsek örökre elrejtett titkok maradnak.

Jan. 21. Zsolt. 92. Józs. 7: 16—26. Józsué akkor sem habozik az Úrnak való engedelmességoen, mikor az nagyon fájdalmas dolgot kíván tőle. Ki kell kutatni a bűnöst és meg kell büntetni. Isten igazsága és szentsége kívánja ezt. Ez a példa is reámutat arra, hogy miért kellett Jézusnak meghalnia. Mert Isten az Ő igazságát és szentségét sem tagadhatja meg, s annak eleget kell tenni. A bűnért valakinek lakolni és szenvedni kell, s a bűnöst csak az mentheti fel a büntetés alól, ha valaki helyette magára veszi a büntetést. Ezt cselekedte Jézus. S ha a mi életünkben vannak az Akánéhoz hasonló bűnök, odavihetjük azokat bűnbánattal a Jézus keresztjéhez, s elvehetjük Istentől a bűnbocsánatot és megújulást.

Jan. 22. Luk. 8: 26—29. Józs. 8: 1—28. A honfoglalás munkája halad előre. A bűn átkától megszabadult Izráel újra megnyeri az Úrtól a parancsolatot és irányítást s bátran és biztosan indulhat Ai elfoglalására. Így kell a lelki küzdelmekben is meghódolni és meghátrálni a sötétség seregének az Úr népe előtt, mikor arra Isten órája elérkezik. Boldog, aki a világgosszág seregében küzd s biztos abban, hogy az Uré a győzelem.

Jan. 23. Luk. 8: 40—56. Józs. 8: 30—35. Az Úr ereje által kivívott győzelem után következik a hála. Aki az Isten országának munkájában elért eredményekért saját-magának tulajdonítja a dicsőséget, az legközelebbi alkalommal egészen bizonyosan bukni fog. Csak aki az Úrnak ad hálát és dicsőséget, az számíthat reá, hogy beteljesednek rajta a 89. Zsolt. 16—18. verseiben foglalt ígéretek. Józsué jól tudja, hogy ezzel a győzelemmel és hálaadással nincs még minden befejezve. A harc tovább is fog tartani, s nekik továbbra is Isten törvényére és parancsolatára kell támaszkodniok. Azért is olvassa föl azokat az

egész nép előtt s köti őket mindnyájuknak újból a szívére.

Jan. 24. Luk. 9: 1—9. Józs. 9: 1—15. Milyen furfangos módon tudják a világnak hitetlen gyermekei magokat a bajból és veszedelemből kimenteni? Hazugságtól, csalástól nem riadnak vissza, csak elkerülhessenek minden bántódást S Isten népén megesis, ha nem eléggé elővigyázatos, hogy tévútra vezeti a hitellenek csalárdsága. Egy kedves evangéliumi ének hangzik így: „Légy éber reggel, délben, este, szüntelen.” Jó dolog ezt megfogadni.

Jan. 25. Luk. 9: 10—17. Józs. 9: 16—27. A Gibeoniták csalárdsága kiviláglik, s életüket csak az menti meg, hogy Izrael népének vezetői nem akarják esküjüket megszegni. De bűnhődniök így is kell. Izrael szolgálívá lesznek, akiknek fáradságos és megalázó munkákat kell végezniök. A bűn mindig magában hordja és maga után vonja a büntetést. Még ha nem követi is valami szemmel látható megaláztatás, vagy bűnhődés, a bűn maga megalázza és kifárasztja az emberi lelket. S a büntetés, amely itt a földi életben késik, egészen biztosan bekövetkezik az örökkévalóságban, ha a bűnös meg nem alázza magát és meg nem tér.

Jan. 26. Luk. 9: 18—27. És. 61: 1—6. Ha Izrael népe igazán komolyan vette volna a maga bibliáját, a próféták írásait, hogyne ismerte volna akkor fel Jézusban azt, akiről a próféták szölkak! De mivel az írásook alázatos elfogadásában fölületes és hanyag volt, még akkor sem tudta Megváltóját fölismerni, mikor az a názárethi zsinagógában, épen ezekre a mai igékre hivatkozva önmaga tesz bizonyosságot róla, hogy: „Ma teljesedett be az írás, a ti hallástokra.” (Luk. 4: 16—21.) Így olvassák, vagy hallgatják ma is sokan fölületes, vagy kemény szívvel az írás bizonyágtételét, s nem ismerik föl benne Jézust, a Megváltót.

Jan. 27. Máté 20: 1—16. I. Kor. 9: 24—27. Luk. 10: 38—42. Fil. 1: 27—2: 4. A szentírás több helyen is hasonlítja a keresztény életet versenytúthoz, amely kitűzött cél felé igyekszik, amelynél a győztesre jutalom vár. Minden újjászületett emberi lélek beállt a versenypályába, de nagy kérdés hányan nyerik el a jutalmat. A jobbra-balra tekintgető, vagy hátrafelé, a multba vissza-visszavágyakozó lélek bizonyára nem fog olyan előhaladást tenni, mint az, aki folyvást a célra néz, s lan-

kadallanul fut afelé. Aki megragadta az Ur Jézus mentő kezét, az nem fog elveszni, de koronát csak a győzelmesek nyernek.

Jan. 28. Zsolt. 93 Józs. 10: 1—15. A Józsué szavára végbement természeti csoda (12. és 13. v.) sokak szemében botránykó a bibliában, amellyel mentegetik a maguk hitelenségét, mert hiszen a bibliában hitetlen mesék vannak Megmagyarázni, természetesen, nem tudjuk ezt a csodát, csak ennyit mondhatunk reá: „Vajjon van-e Istennél valamí lehetlenség?” A hitlensegnek pedig azt tanácsoljuk, hogy ahelyett, hogy a nehezen hihető dolgokon rágódnának, gondolkozzanak inkább azokon, amelyek nagyon világosan érthetők, s amelyekkel tele van a biblia.

Jan. 29. Luk. 9: 28—36. Józs. 20. Isten mennyivel könyörületesebb irántunk, mint az emberek egymás iránt. Az ember még a nem szándékosan elkövetett bűnt sem tudja megbocsátani felebarátjának, ha az a bűn épen neki okozott valamí kárt vagy veszteséget. Istennek kell gondoskodnia, hogy megoltalmazza a véletlenségéből vétkezőt embertársa bosszujától. S mí lenne velünk, ha Isten ilyen irgalmas nem volna! Mennyi bűnt követünk el mi, tudva és tudatlanul Ő ellene! De Ő mindnyájunk számára menedékvárost készített, bárkát, amelybe menekülhetünk, szent Fiának, az Ur Jézus Krisztusnak keresztjét.

Jan. 30. Luk. 9: 37—45. Józs. 22: 1—6. A hűségesen végzett munka után van pihenés már itt a földi életben is, hát még majd odaát, ha elérünk a tökéletes nyugodalom honába, a mennyei Jeruzsálembe. De a teljes nyugodalom elérése avval jár, hogy mindvégig teljesítsük Urunk parancsolatait, hogy mindvégig szeressük Őt, járjunk az Ő útján, ragaszkodjunk Őhöz és szolgáljunk Őneki teljes szívünkéből és teljes lelkünkéből.

Jan. 31. Luk. 9: 46—50. Józs. 23: 1—10. Józsué ugyanazt az örökséget hagyja hátra népének, amelyet egykor ő is vitt az Ur kezéből: „Legyetek erősek!” De szívükre köti a parancs teljesítése lehetőségének a feltételeit. A törvény megtartása, az Urhoz való ragaszkodás, s a bálványimádó népektől tisztántartása Isten népének, ezek a feltételek. Ezek bármelyikének elhanyagolása feltétlenül gvengiti Isten gyermekeit, s megnehezíti, vagy épen lehetlenné teszi nekik a győzelmet. Erősek csak az Ur erejében lehetünk, ha teljesen az Ővéi vagyunk.

Vargha Gyuláné.

Aki téged teremtett, ne tudná azt, hogy hova állítson? (Augustinus.)

„Fébé” Evang. Diakonissza Anyaházi Nyomda. Budapest, VII., Damjanich-utca 28/b
Felőls: Fekete Géza.